

POSTANOWIENIE

Dnia 28 maja 2026 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Dziergawka

w sprawie K. K.
po rozpoznaniu w Izbie Karnej
na posiedzeniu w dniu 28 maja 2026 r.
zażalenia na zarządzenie Przewodniczącego X Wydziału Karnego-Odwoławczego
Sądu Okręgowego w Warszawie
z dnia 17 grudnia 2025 r., sygn. akt X WKK 64/25,
o odmowie przyjęcia kasacji od wyroku
Sądu Okręgowego w Warszawie
z dnia 30 września 2025 r., sygn. akt X Ka 646/25
utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego dla Warszawy-Śródmieścia
w Warszawie z dnia 28 marca 2025 r., sygn. akt II K 468/24,
na podstawie art. 437 § 1 k.p.k.

p o s t a n o w i ł
utrzymać w mocy zaskarżone zarządzenie.

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy dla Warszawy-Śródmieścia w Warszawie wyrokiem z dnia 28 marca 2025 r., sygn. akt II K 486/24 skazał K. K. na karę 330 stawek dziennych grzywny po 30 zł każda stawka (pkt I) oraz orzekł o kosztach sądowych (pkt II).

Sąd Okręgowy w Warszawie, po rozpoznaniu wniesionej przez obrońcę oskarżonego apelacji, w dniu 30 września 2025 r., sygn. X Ka 646/25, zaskarżony wyrok utrzymał w mocy (pkt I) oraz orzekł o kosztach sądowych (pkt II i III).

W dniu 5 grudnia 2025 r. obrońca skazanego wniósł kasację od powyższego wyroku, zarzucając mu rażące naruszenie przepisów prawa procesowego, tj. art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. (pkt I), art. 7 k.p.k. (pkt II), art. 410 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. (pkt III) oraz rażące naruszenie przepisów prawa materialnego tj. art. 300 § 2 k.k. (pkt IV). Skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego.

Zarządzeniem z dnia 17 grudnia 2025 r. Przewodniczący X Wydziału Karnego-Odwoławczego Sądu Okręgowego w Warszawie na podstawie art. 530 § 2 k.p.k. w zw. z art. 429 k.p.k. odmówił przyjęcia kasacji obrońcy skazanego wniesionej od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 30 września 2025 r. sygn. akt X Ka 646/25 wobec jej niedopuszczalności z mocy ustawy. W uzasadnieniu wskazano, że wobec skazanego K. K. została orzeczona wyłącznie kara grzywny, zaś we wniesionej kasacji nie został podniesiony zarzut bezwzględnej przyczyny odwoławczej, zaś zgodnie z art. 523 § 2 k.p.k. kasację na korzyść można wnieść jedynie w razie skazania za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe na karę pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania, ograniczenie to nie dotyczy kasacji wniesionej z powodów określonych w art. 439 § 1 k.p.k.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zażalenie nie zasługuje na uwzględnienie.

Zasadnie bowiem Przewodniczący X Wydziału Karnego-Odwoławczego Sądu Okręgowego w Warszawie uznał, iż kasacja obrońcy skazanego K. K. jest niedopuszczalna z mocy ustawy.

Zgodnie z art. 523 § 2 k.p.k. kasację na korzyść można wnieść jedynie w razie skazania oskarżonego za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe na karę pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania. Zgodnie z art.

523 § 4 k.p.k. ograniczenie to nie dotyczy kasacji wniesionej z powodu uchybień wymienionych w art. 439 k.p.k. i w wypadku określonym w art. 521 k.p.k.

K.K. został skazany na karę grzywny, zaś wywiedziona przez obrońcę skazanego kasacja nie zawierała żadnego zarzutu odnoszącego się do uchybień wymienionych w art. 439 k.p.k.

W ocenie Sądu Najwyższego argumentacja podniesiona w złożonym zażaleniu nie zasługuje na uwzględnienie i pozostaje bez wpływu na prawidłowość zaskarżonego zarządzenia. Zgodnie bowiem z utrwalonym w tym zakresie orzecnictwem Sądu Najwyższego, kasacja wniesiona wbrew ograniczeniom z art. 523 § 2 k.p.k., w której nie podniesiono uchybienia wymienionego w art. 439 k.p.k., jest niedopuszczalna i ma tu zastosowanie rozwiązanie przyjęte w art. 530 § 2 k.p.k. lub art. 531 § 1 k.p.k. Brak podniesienia uchybienia z art. 439 k.p.k. w kasacji uniemożliwia jej rozpoznanie - bez względu na faktyczne wystąpienie w sprawie naruszenia prawa stanowiącego bezwzględną przyczynę odwoławczą (zob. postanowienie SN z dnia 10 kwietnia 2025 r., III KK 122/25; postanowienie SN z dnia 23 października 2023 r., IV KZ 55/13).

Jednocześnie podkreślić należy, że prezes sądu, do którego należy wydanie zarządzenia w przedmiocie przyjęcia wniesionej kasacji, nie może oceniać zasadności żadnego zarzutu kasacyjnego, a jego uprawnienia ograniczają się do zbadania wymogów formalnych tego nadzwyczajnego środka zaskarżenia. Ocena zasadności zarzutów postawionych w kasacji obrońcy nie może być dokonywana na etapie badania kwestii dopuszczalności kasacji, gdyż może jej dokonać jedynie Sąd Najwyższy (zob. postanowienie SN z dnia 25 września 2024 r., III KZ 40/24), tym bardziej na tym etapie postępowania sąd nie rozważa z urzędu zaistnienia jednego z uchybień wymienionych w art. 439 k.p.k., jak wskazuje skarżący w złożonym zażaleniu.

Biorąc pod uwagę powyższe Sąd Najwyższy utrzymał zaskarżone zarządzenie w mocy, uznając wniesione zażalenie za niezasadne.

[J.J.]

[a.t]